
MITÄ KAPITALISTIT TAHTOVAT?

Muutama päivä sitten alkoi Moskovassa kauppiaiden ja teollisuudenharjoittajain toinen Yleisvenäläinen edustajakokous. Edustajakokous avattiin natsionalistien johtajan miljonääri Rjabushinskin ohjelmapuheella.

Mistä Rjabushinski puhui?

Minkälainen on kapitalistien ohjelma?

Työläisten on tiedettävä se, varsinkin nyt, kun kapitalistit ovat hallitusvallan määrääjiä ja menshevikit ja eserrät liehrittelevät heitä „elävinä voimina“.

Sillä kapitalistit ovat työläisten vannoutuneita vihollisia, ja jotta viholliset voitaisiin voittaa, on heidät ennen kaikkea tunnettava.

Siis mitä kapitalistit tahtovat?

* * *

Kenen käsissä on valta?

Kapitalistit eivät ole tyhjämpäiväisiä jaarittelijoita. He ovat toiminnan miehiä. He tietävät, että vallankumouksen ja vastavallankumouksen peruskysymys

on valtakysymys. Sen vuoksi ei ole ihmeteltävää, että Rjabushinski aloittaa puheensa tuosta peruskysymyksestä.

„Väliaikainen hallituksemme“, sanoo hän, „joka on edustanut jonkinlaista näennäistä valtaa, on ollut sivullisten ihmisten painostuksen alaisena. Tosiasiallisesti meillä nousi valtaan poliittisten huijarien joukkio. Neuvostossa olevat kansan valejohtajat ovat suunnanneet sitä turmion tielle, ja niinpä koko Venäjän valtakunta on joutunut ammottavan kuilun partaalle“ („Retsh“).

Se, että „tosiasiallisesti meillä nousi valtaan poliittisten huijarien joukkio“, on tietenkin totta. Mutta yhtä totta on myöskin se, että noita „huijareita“ ei pidä etsiä „neuvostojohtajain“ keskuudesta, vaan Rjabushinskien omasta keskuudesta, Rjabushinskiin niiden ystävien keskuudesta, jotka heinäkuun 2 päivänä erosivat Väliaikaisesta hallituksesta, hieroivat viikkokaupalla kauppvoja ministerinsalkuista, harjoittivat eserräläis-menshevistisiin tomppelihin nähden kiristystä uhkaamalla jättää hallituksen vaille luottoa ja saavuttivat vihdoin päämääränsä pakoitettuaan nämä tanssimaan oman pillinsä mukaan.

Sillä he, nuo „huijarit“, eivätkä „neuvostojohtajat“, sanelivat hallitukselle vangitsemisia ja hävityksiä, ampumisia ja kuolemanrangaistuksia.

Sillä he, nuo „huijarit“, „painostavat“ hallitusta muuttaen sen verhoksi, joka suojelee heitä kansan raivolta.

Sillä he, nuo „huijarit“, eivätkä valtaa vailla olevat „neuvostojohtajat“, ovat „nousseet nyt tosiasiallisesti valtaan“ Venäjällä.

Mutta kysymys ei tietenkään ole tästä. Kysymys on ainoastaan siitä, että Neuvostot, joiden edessä

kapitalistit vielä eilen makeilivat ja jotka nyt on lyöty hajalle, ovat vielä säilyttäneet hituisen valtaa, ja nyt kapitalistit tahtovat riistää Neuvostoilta nuo viimeisetkin muruset lujittaakseen sitä perusteellisemmin omaa valtaansa.

Ennen kaikkea siitä puhuu herra Rjabushinski.

Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat?

Kaikki valta kapitalisteille — sitä he tahtovat.

* * *

Kuka saattaa Venäjän turmioon?

Rjabushinski ei puhu ainoastaan nykyisyydestä. Hän suostuu „luomaan silmäyksen myöskin edellisiin kuukausiin“. Ja kuinka käy? „Johtopäätöksiä tehtäessä“ hän näkee muun muassa, että „me olemme joutuneet jonkinlaiseen umpikujaan, josta emme voi päästä ulos... Elintarvikekysymys on mennyt lopullisesti rempalleen, Venäjän taloudellinen ja finanssielämä on joutunut epäjärjestykseen j.n.e.“.

Syypäitä siihen ovat kuulemma ne samaiset „toverit“ Neuvostoista, ne „tuhlaajat“, jotka on „pantava holhouksen alle“.

„Venäjänmaa vaikeroi heidän toverillisessa syleilyssään, kansa ei vielä toistaiseksi ymmärrä heitä, mutta heti kun se ymmärtää, niin se sanoo: „kansan pettäjät!““.

Se, että Venäjä on ajettu umpikujaan, että se on syvällisen kriisin kourissa, että se on tuhon partaalla, on tietenkin totta.

Mutta eikö ole kummallista, että:

1) Venäjällä oli ennen sotaa viljaa yli tarpeiden, ja me veimme sitä ulkomaille vuosittain 400—500

miljoonaa puutaa, mutta nyt, sodan aikana, meillä ei riitä viljaa, meidän on pakko nähdä nälkää.

2) Venäjällä ennen sotaa valtiovelka teki 9 miljardia, ja tällöin koron maksamiseen tarvittiin kaikkiaan 400 miljoonaa ruplaa vuodessa, kun taas kolmena sotavuonna on velka noussut 60 miljardiin vaatien yksistään vain korkoon vuosittain 3 miljardia ruplaa.

Eikö ole selvää, että sota ja yksinomaan sota on saattanut Venäjän umpikujaan?

Mutta kuka työnsi Venäjän lähtemään sodan tielle, kuka työntää sitä nyt sodan jatkamisen tielle, elleivät nuo samaiset Rjabushinskiit ja Konovalovit, Miljukovit ja Vinaverit?

Venäjällä on paljon „tuhlaajia“ ja he saattavat Venäjän turmioon — siitä ei voi olla epäilystäkään. Mutta heitä ei pidä etsiä „toverien“ keskuudesta, vaan niiden samaisten Rjabushinskien ja Konovalovien, kapitalistien ja pankkiirien keskuudesta, jotka hyötyvät miljoonia sotatilauksista ja valtionlainoista.

Ja kun Venäjän kansa ymmärtää heidät joskus, niin se tekee heistä nopeasti selvän, — siitä he voivat olla varmoja.

Mutta tässä ei ole tietenkään kysymys siitä. Kysymys on siitä, että kapitalistit janoavat heille voittoa tuottavaa „sotaa loppuun saakka“, mutta pelkäävät vastata sen seurauksista, ja sen vuoksi he yrittävät vierittää syyn „toverien“ niskoille voidakseen sitä helpommin hukuttaa vallankumouksen sodan aaltoihin.

Siihen tähtää herra Rjabushinskin puhe.

Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat?
Sotaa täydelliseen voittoon vallankumouksesta —
 sitä he tahtovat.

* *
 *

Kuka pettää Venäjän?

Kuvattuaan Venäjän kriittillisen aseman Rjabushinski esittää myöskin „ulospääsyn tilanteesta“. Mutta kuulkaahan, minkälainen „ulospääsy“ se on:

„Valtio ei ole antanut väestölle leipää, ei kivihiltä eikä kankaita... Ehkä tilanteesta pääsemiseksi tarvitaan nälän luista kättä, kansan kurjuutta, joka tarttuisi kansan valeystävien, demokraattisten Neuvostojen ja komiteoiden kurkkuun“.

Kuuletteko: „**tarvitaan** nälän luista kättä, kansan kurjuutta“...

Herrat Rjabushinskit ovat näköjään valmiit palkitsemaan Venäjän „nälällä“ ja „kurjuudella“ voidakseen „tarttua demokraattisten Neuvostojen ja komiteoiden kurkkuun“.

He ovat näköjään valmiit sulkemaan tehtaat ja saamaan aikaan työttömyyden ja nälänhädän aiheuttaakseen kansan ennenaikaisen taistelun ja tehdäkseen menestyksellisemmin selvän työläisistä ja talonpojista.

Sellaisia ovat maan „elävät voimat“ „Rabotshaja Gazetan“ ja „Dielo Narodan“ antaman todistuksen mukaan.

Siinä ovat Venäjän todelliset petturit ja kavaltaajat.

Venäjällä puhutaan nykyään paljon petturuudesta. Entiset santarit ja nykyiset vastavakoilijat, lahjat-

tomat palkkakätyrit ja irstailevat katunaisten elätit — kaikki kirjoittavat nyt petturuudesta viittaillen „demokraattisiin Neuvostoihin ja komiteoihin“. Tietäkööt työläiset, että valheelliset puheet pettureista vain verhoavat paljon kärsineen Venäjän todellisia pettäjiä!

Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat?

Oman kukkaronsa etujen voittoa, vaikkapa Venäjän tuhon hinnalla, — sitä he tahtovat.

*„Rabotshi i Soldat“ № 13,
elokuun 6 pnä 1917*

Pääkirjoitus